

Posudek vedoucího bakalářské práce

Idea Boha v Meditacích o první filosofii

Autor: *Ondřej Budil*

Vedoucí práce: Mgr. Richard Zika.

Ve své bakalářské práci se pan Budil pokouší objasnit význam tematizace ideje Boha pro Descartesův proté-filosofický výzkum a v jednotě s tím pro celek Descartesovy filosofie a v návazání na to sleduje status descartesovské ideje Boha pro konstituci lidské subjektivity. V poslední kapitole se autor zabývá Descartesovým konceptem Boha jako příčiny sebe sama a stvořitele věčných pravd.

Mám za to, že jako celek je práce pana Budila zdařilá: nejprve se mu daří předvést první stránku Descartesovy theologie, jíž je vnitřní jednota ideje Boha (ideálního bytí Boha) a člověka jako primárně věci myslící; a poté stejně přesvědčivě předvádí Descartesova Boha v jeho transcendenci (jinosti vůči člověku), vyjádřené především v konceptu „stvořitel věčných pravd“.

Analýzy descartesovské theologie by pochopitelně mohly být hlubší a přesnější, ale jsem si vědom toho, že hodnotím bakalářskou práci – a svůj postřeh uvádím jen proto, abych autora upozornil, že možnosti svého tématu ještě zdaleka nevyčerpal.

Slabinou práce pana Budila je však to, že obsahuje řadu nejasných či nepřesných tvrzení. Příklady: [1] Cituji: „K meditacím vedla dlouhá cesta, která v jistém smyslu započala již v dětství, čímž není myšleno ani tak to, jak se v dětství obracel ke světu, jako spíše to, jak se učil tento svět poznávat...“ (s. 3). Prosím o objasnění toho, co znamená „obracet se ke světu“. [2] Z výkladu na s. 4 není jasné, jak Descartes „zklamává svět“. [3] Podání na s. 7 sugeruje představu, že pro Descartesovu matematickou poznání nepotřebuje metafyzickou fundaci. Není zde zřejmé, že jde o postoj, který Descartes později reviduje. [4] Není mi jasné tvrzení na s. 8: „V tomto prvním metodického pochybování se nejedná o zpochybnění smyslového světa jako takového, ani myšlení, ale naše schopnost smyslového vnímání, která přísluší jako atribut rozumu.“ Nejde přitom jen o chybějící slovo či nesprávné vazby. [5] Na s. 16 mluví autor o

potřebě „přiblížit se *novému světu*“, aniž tento termín objasňuje. [6] Na s. 21 je zmateně vyložen problém myšlenky „je jisté jedině to, že nic není jisté“. [7] Na s. 31 nedává smysl tvrzení: „V námitce Hobbes tedy chybí pouze nedostatek shody v terminologii.“ [8] Nesouhlasím s výkladem „jasnosti a rozlišenosti“, který autor podává na s. 40. [9] Na s. 41 ruší duplicita výkladu aktivity subjektu při smyslovém vnímání.

Práce pana Budila je tedy jako celek kvalitní, ale její hodnotu snižují jednotlivé chyby a nepřesnosti v podání. Jako výchozí výsledek pro obhajobu bakalářské práce proto navrhuji 38 – 42 bodů.

V Praze, dne 8. 7. 07

Mgr. Richard Zika